

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a șasea extinsă)

5 iulie 2023 *

„Acțiune în anulare – Drept instituțional – Membru al Parlamentului – Refuz al președintelui Parlamentului de a da curs unei cereri de apărare a privilegiilor și imunităților – Act care nu este supus căilor de atac – Inadmisibilitate”

În cauza T-115/20,

Carles Puigdemont i Casamajó, cu domiciliul în Waterloo (Belgia),

Antoni Comín i Oliveres, cu domiciliul în Waterloo,

reprezențați de P. Bekaert, G. Boye, S. Bekaert, avocați, și B. Emmerson, KC,

reclamanți,

împotriva

Parlamentului European, reprezentat de N. Görnitz și J.-C. Puffer, în calitate de agenți,

pârât,

susținut de

Regatul Spaniei, reprezentat de A. Gavela Llopis și J. Ruiz Sánchez, în calitate de agenți,

intervenient,

TRIBUNALUL (Camera a șasea extinsă),

compus, la momentul deliberărilor, din doamna A. Marcoulli (raportoare), președintă, și domnii S. Frimodt Nielsen, H. Kanninen, J. Schwarcz și R. Norkus, judecători,

grefier: doamna M. Zwozdziak-Carbonne, administratoare,

având în vedere faza scrisă a procedurii, în special Ordonanța din 17 iunie 2021 prin care excepția de inadmisibilitate ridicată de Parlament a fost unită cu fondul,

în urma ședinței din 24 noiembrie 2022,

* Limba de procedură: engleza.

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Prin acțiunea întemeiată pe articolul 263 TFUE, reclamanții, domnii Carles Puigdemont i Casamajó și Antoni Comín i Oliveres, solicită anularea deciziei președintelui Parlamentului European pretins cuprinsă în scrisoarea acestuia din 10 decembrie 2019, adresată ca răspuns la cererea prin care se solicita Parlamentului să apere, în temeiul articolului 9 din Regulamentul său procedură, imunitatea lor parlamentară.

Istoricul litigiului și situația de fapt ulterioară introducerii acțiunii

- 2 Primul reclamant era președintele Generalitat de Catalunya (Generalitatea Cataloniei, Spania), iar al doilea reclamant era membru al Gobierno autonómico de Catalunya (guvernul autonom din Catalonia, Spania) la momentul adoptării Ley 19/2017 del Parlamento de Catalunya, reguladora del referéndum de autodeterminación (Legea 19/2017 a Parlamentului Cataloniei privind reglementarea referendumului de autodeterminare) din 6 septembrie 2017 (DOGC 7449A din 6 septembrie 2017, p. 1) și a Ley 20/2017 del Parlamento de Catalunya, de transitoriedad jurídica y fundacional de la República (Legea 20/2017 a Parlamentului Cataloniei de tranziție juridică și constitutivă a Republicii) din 8 septembrie 2017 (DOGC 7451A din 8 septembrie 2017, p. 1), precum și a organizării, la 1 octombrie 2017, a referendumului de autodeterminare prevăzut de prima dintre aceste două legi, ale cărei dispoziții fuseseră între timp suspendate printr-o decizie a Tribunal Constitucional (Curtea Constituțională, Spania).
- 3 În urma adoptării legilor menționate și a organizării acestui referendum, Ministerio fiscal (Ministerul Public, Spania), Abogado del Estado (Avocatul Statului, Spania) și partidul politic VOX au inițiat o procedură penală împotriva mai multor persoane, printre care reclamanții, considerând că acestea săvârșiseră fapte care constituie printre altele infracțiuni de rebeliune, de seditiune și de deturnare de fonduri publice.
- 4 Prin ordonanța din 9 iulie 2018, Tribunal Supremo (Curtea Supremă, Spania) a declarat că reclamanții au refuzat să se înfățișeze ca urmare a fugii lor din Spania și a suspendat procedura penală inițiată împotriva lor până la găsirea acestora.
- 5 Ulterior, reclamanții și-au prezentat candidatura la alegerile membrilor Parlamentului care au avut loc în Spania la 26 mai 2019 (denumite în continuare „alegerile din 26 mai 2019”). În urma acestora, aceștia au fost aleși în Parlament, astfel cum rezultă din proclamarea oficială a rezultatelor electorale efectuată de Junta Electoral Central (Comisia Electorală Centrală, Spania) printr-o decizie din 13 iunie 2019 privind „[p]roclamarea deputaților aleși în Parlamentul European la alegerile organizate la 26 mai 2019” (BOE nr. 142 din 14 iunie 2019, p. 62477).
- 6 Prin scrisoarea din 14 iunie 2019, reclamanții au solicitat președintelui Parlamentului în funcție la acea dată, printre altele, să ia act de rezultatele alegerilor din 26 mai 2019 care figurau în proclamarea din 13 iunie 2019.
- 7 La 15 iunie 2019, judecătorul de instrucție al Tribunal Supremo (Curtea Supremă) a respins o cerere a reclamanților având ca obiect retragerea mandatelor de arestare naționale emise împotriva lor de instanțele penale spaniole pentru ca aceștia să poată fi judecați în cadrul procedurii penale menționate la punctul 3 de mai sus.

- 8 La 17 iunie 2019, Comisia Electorală Centrală a notificat Parlamentului lista candidaților aleși în Spania, pe care nu figurau numele reclamantilor.
- 9 La 20 iunie 2019, Comisia Electorală Centrală a comunicat Parlamentului o decizie în care a constatat că reclamanții nu depuseseră jurământul de respectare a Constituției spaniole impus de articolul 224 alineatul 2 din Ley orgánica 5/1985 de régimen electoral general (Legea organică 5/1985 privind regimul electoral general) din 19 iunie 1985 (BOE nr. 147 din 20 iunie 1985, p. 19110) și, în conformitate cu acest articol, a declarat vacante locurile atribuite reclamanților în Parlament și a suspendat toate prerogativele care le puteau reveni ca urmare a funcțiilor lor până la depunerea jurământului respectiv.
- 10 Prin scrisoarea din aceeași zi, reclamanții au solicitat președintelui Parlamentului în funcție la acea dată, printre altele, să adopte de urgență, în temeiul articolului 8 din Regulamentul de procedură al Parlamentului aplicabil la acea dată, orice măsură necesară în vederea confirmării privilegiilor și imunităților acestora. Cererea lor a fost reiterată la 24 iunie 2019.
- 11 Prin scrisoarea din 27 iunie 2019, președintele Parlamentului în funcție la acea dată a răspuns la scrisorile reclamanților din 14, 20 și 24 iunie 2019, indicându-le în esență că nu putea să îi trateze ca viitori membri ai Parlamentului, întrucât numele lor nu figurau pe lista candidaților aleși comunicată oficial de autoritățile spaniole.
- 12 La 2 iulie 2019 a fost deschisă prima sesiune a Parlamentului nou-ales după alegerile din 26 mai 2019.
- 13 Prin e-mailul din 10 octombrie 2019, deputata europeană doamna A, acționând în numele a trei candidați proclamați aleși la alegerile din 26 mai 2019, printre care și reclamanții, a adresat președintelui Parlamentului, ales la 3 iulie 2019 (denumit în continuare „președintele Parlamentului”), și președintelui și vicepreședintelui Comisiei pentru afaceri juridice a Parlamentului o cerere din partea a 38 de deputați europeni de diferite naționalități și provenind din mai multe partide politice, printre care se număra și ea însăși, prin care solicita, printre altele, ca Parlamentul să apere, în temeiul articolului 9 din Regulamentul de procedură al Parlamentului aplicabil celei de a noua legislaturi (2019-2024), în versiunea anterioară modificării sale prin Decizia Parlamentului din 17 ianuarie 2023 (denumit în continuare „Regulamentul de procedură”), imunitatea parlamentară a persoanelor interesate prevăzută la articolul 9 primul și al doilea paragraf din Protocolul (nr. 7) privind privilegiile și imunitățile Uniunii Europene (JO 2010, C 83, p. 266, denumit în continuare „Protocolul nr. 7”). Documentele citate în susținerea acestei cereri au fost comunicate Parlamentului prin e-mailul din 26 noiembrie 2019.
- 14 La 14 octombrie 2019, judecătorul de instrucție al Secției penale a Tribunal Supremo (Curtea Supremă) a emis un mandat de arestare național, un mandat european de arestare și un mandat internațional de arestare împotriva primului reclamant, pentru ca acesta să poată fi judecat în cadrul procedurii penale menționate la punctul 3 de mai sus. La 4 noiembrie 2019, același judecător a emis mandate de arestare similare împotriva celui de al doilea reclamant. Ulterior, primul reclamant și cel de al doilea reclamant au fost arestați în Belgia la 17 octombrie și, respectiv, la 7 noiembrie 2019 și eliberați condiționat în aceeași zi.
- 15 Prin două scrisori din 10 decembrie 2019, redactate în termeni similari, una adresată doamnei A, iar cealaltă tuturor celor 38 de deputați, președintele Parlamentului a răspuns la cererea menționată la punctul 13 de mai sus. În scrisoarea adresată doamnei A (denumită în continuare „actul atacat”), președintele Parlamentului atrăgea atenția persoanei interesate asupra

Ordonanței din 1 iulie 2019, Puigdemont i Casamajó și Comín i Oliveres/Parlamentul (T-388/19 R, nepublicată, EU:T:2019:467) și în esență asupra faptului că Parlamentul nu îi putea considera pe cei trei candidați proclamați aleși la alegerile din 26 mai 2019 în discuție ca membri ai Parlamentului, în lipsa unei comunicări oficiale a alegerii lor de către autoritățile spaniole, în sensul Actului privind alegerea membrilor Parlamentului European prin vot universal direct, anexat la Decizia 76/787/CECA, CEE, Euratom a Consiliului din 20 septembrie 1976 (JO 1976, L 278, p. 1), astfel cum a fost modificat prin Decizia 2002/772/CE, Euratom a Consiliului din 25 iunie 2002 și din 23 septembrie 2002 (JO 2002, L 283, p. 1, JO 2009, L 228, p. 47, Ediție specială, 01/vol. 3). Președintele Parlamentului a făcut trimitere la scrisorile anterioare în acest sens, și anume, pe de o parte, la scrisoarea predecesorului său din 27 iunie 2019, adresată reclamanților (a se vedea punctul 11 de mai sus) și, pe de altă parte, la scrisoarea din 22 august 2019 pe care o adresase doamnei A în ceea ce privește imposibilitatea Parlamentului de a întreprinde orice acțiune privind pretinsa imunitate a celui alt candidat ales. Președintele Parlamentului menționa de asemenea Hotărârea Tribunal Supremo (Curtea Supremă) din 14 octombrie 2019 privind acest alt candidat ales. În continuare, acesta a arătat că a luat act de Concluziile avocatului general Szpunar prezentate în cauza Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:958) și așteaptă decizia finală a Curții. În sfârșit, acesta amintea că articolul 9 alineatul 2 din Regulamentul de procedură autoriza un membru sau un fost membru al Parlamentului să fie reprezentat numai de un alt membru, iar nu de 38 de membri. În consecință, președintele Parlamentului a invitat-o pe doamna A să tragă propriile concluzii din aceste explicații.

- 16 Prin Hotărârea din 19 decembrie 2019, Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115), Curtea a statuat printre altele că o persoană care a fost proclamată în mod oficial aleasă în Parlament, dar care nu a fost autorizată să se conformeze anumitor cerințe prevăzute de dreptul intern în urma unei astfel de proclamări și nici să se deplaseze la Parlament pentru a lua parte la prima sesiune a acestuia trebuia considerată că beneficiază de imunitate în temeiul articolului 9 al doilea paragraf din Protocolul nr. 7.
- 17 În ședința plenară din 13 ianuarie 2020, Parlamentul a luat act, în urma Hotărârii din 19 decembrie 2019, Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115), de alegerea în Parlament a reclamanților cu efect de la 2 iulie 2019.
- 18 În aceeași zi, președintele Tribunal Supremo (Curtea Supremă) a comunicat Parlamentului cererea din 10 ianuarie 2020, transmisă prin intermediul președintelui Secției penale a acestei curți, care decurge dintr-o ordonanță din aceeași zi a judecătorului de instrucție al acestei secții, având ca obiect ridicarea imunității reclamanților în temeiul articolului 9 al treilea paragraf din Protocolul nr. 7.
- 19 Prin deciziile din 9 martie 2021, Parlamentul a admis cererea menționată la punctul 18 de mai sus.

Concluziile părților

20 Reclamanții solicită Tribunalului:

- anularea actului atacat;
- obligarea Parlamentului la plata cheltuielilor de judecată.

- 21 Parlamentul solicită Tribunalului:
- constatarea faptului că nu mai este necesară pronunțarea asupra acțiunii în ceea ce privește imunitatea conferită de articolul 9 primul paragraf litera (b) din Protocolul nr. 7 și respingerea în rest a acțiunii ca fiind inadmisibilă sau, cu titlu subsidiar, ca fiind nefondată;
  - cu titlu subsidiar, respingerea acțiunii ca fiind inadmisibilă sau, cu titlu complet subsidiar, ca fiind nefondată;
  - obligarea reclamantilor la plata cheltuielilor de judecată.
- 22 Regatul Spaniei solicită Tribunalului:
- respingerea acțiunii ca fiind inadmisibilă sau, cu titlu subsidiar, ca fiind nefondată;
  - obligarea reclamantilor la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

- 23 Capitolul III din Protocolul nr. 7, referitor la „[m]embrii Parlamentului European”, cuprinde printre altele articolul 8, care prevede:

„Membrii Parlamentului European nu pot fi cercetați, reținuți sau urmăriți datorită opiniilor sau voturilor exprimate în cadrul exercitării funcțiilor lor.”

- 24 Articolul 9 din Protocolul nr. 7 prevede:

„Pe durata sesiunilor Parlamentului European, membrii acestuia beneficiază:

- (a) pe teritoriul național, de imunitățile recunoscute membrilor Parlamentului propriei țări;
- (b) pe teritoriul oricărui alt stat membru, de exceptare privind orice măsură de detenție sau urmărire penală.

Imunitatea este valabilă inclusiv pe perioada deplasării la locul reuniunii Parlamentului European, cât și la întoarcere.

Imunitatea nu poate fi invocată în caz de flagrant delict și nici nu poate constitui o piedică pentru Parlamentul European de a ridica imunitatea unuia dintre membri.”

- 25 Capitolul VII din Protocolul nr. 7, intitulat „Dispoziții generale”, cuprinde printre altele articolul 18, potrivit căruia:

„În aplicarea prezentului protocol, instituțiile Uniunii acționează de comun acord cu autoritățile responsabile ale statelor membre interesate.”

26 Articolul 5 din Regulamentul de procedură, intitulat „Privilegii și imunități”, prevede:

„1. Deputații se bucură de privilegiile și imunitățile prevăzute de Protocolul nr. 7 [...]

2. În exercitarea competențelor sale privind privilegiile și imunitățile, Parlamentul acționează pentru conservarea integrității sale ca adunare legislativă democratică și pentru asigurarea independenței deputaților în îndeplinirea atribuțiilor care le revin. Imunitatea parlamentară nu este un privilegiu personal al deputaților, ci o garanție pentru independența Parlamentului în ansamblu și a membrilor săi.

[...]”

27 Articolul 7 din Regulamentul de procedură, intitulat „Apărarea privilegiilor și imunităților”, prevede:

„1. În cazul în care se presupune că a avut loc sau că urmează să aibă loc o încălcare a privilegiilor și imunităților unui deputat sau ale unui fost deputat de către autoritățile unui stat membru, se poate solicita, în conformitate cu articolul 9 alineatul (1), o decizie a Parlamentului care să determine dacă privilegiile și imunitățile respective au fost încălcate sau riscă să fie încălcate.

2. Se poate depune o astfel de cerere de apărare a privilegiilor și imunităților în special în cazul în care se consideră că circumstanțele respective ar constitui o restricție administrativă sau de altă natură în privința liberei circulații a deputaților spre locul de desfășurare a reuniunilor Parlamentului sau la întoarcere sau o restricție administrativă sau de altă natură în privința opiniilor sau voturilor exprimate în cadrul exercitării funcțiilor lor sau în cazul în care se consideră că circumstanțele respective ar intra sub incidența articolului 9 din Protocolul nr. 7 [...]

[...]

5. În cazurile în care s-a luat decizia de a nu se apăra privilegiile și imunitățile unui deputat, acesta poate solicita în mod excepțional reanalizarea deciziei, prezentând noi probe în conformitate cu articolul 9 alineatul (1). Cererea de reanalizare nu este admisibilă în cazul în care a fost formulată deja o acțiune împotriva deciziei în temeiul articolului 263 [TFUE] sau în cazul în care [p]reședintele [Parlamentului] consideră că noile mijloace de probă prezentate nu sunt suficiente pentru a justifica reanalizarea deciziei.”

28 Articolul 9 din Regulamentul de procedură, intitulat „Proceduri privind imunitatea”, prevede:

„1. Orice cerere adresată [p]reședintelui [Parlamentului] de către o autoritate competentă a unui stat membru în vederea ridicării imunității unui deputat sau de către un deputat sau un fost deputat în vederea apărării privilegiilor și imunităților se anunță în Parlament și se transmite comisiei competente.

2. Cu acordul deputatului sau al fostului deputat în cauză, cererea poate fi adresată de un alt deputat, căruia i se va permite să îl reprezinte pe deputatul sau pe fostul deputat în cauză în toate fazele procedurii.

[...]

3. Comisia examinează fără întârziere, dar ținând cont de complexitatea lor relativă, cererile de ridicare a imunității sau de apărare a privilegiilor și imunităților.

[...]

5. Comisia poate solicita autorității interesate furnizarea tuturor informațiilor și precizărilor pe care le consideră necesare pentru a stabili dacă este cazul să se ridice sau să se aperse imunitatea.

[...]”

Dreptul spaniol

29 Articolul 71 din Constituția spaniolă prevede:

„1. Deputații și senatorii beneficiază de inviolabilitate în ceea ce privește opiniile exprimate în exercitarea funcțiilor.

2. Pe durata mandatelor lor, deputații și senatorii beneficiază de asemenea de imunitate și pot fi arestați numai în cazul unei infracțiuni flagrante. Aceștia nu pot fi inculpați sau trimiși în judecată fără autorizarea prealabilă a camerei aferente.

3. În cauzele împotriva deputaților sau senatorilor este competentă Secția penală a Tribunal Supremo [Curtea Supremă].

[...]”

30 Articolele 750-754 din Ley de Enjuiciamiento Criminal (Codul de procedură penală) au următorul cuprins:

„Articolul 750

Judecătorul sau instanța care constată că există motive pentru a trimite în judecată un senator sau un deputat din Cortes [Senatul și Camera Deputaților (Spania)] ca urmare a unei infracțiuni se abține să inițieze procedura în privința sa în cazul în care [Senatul și Camera Deputaților] sunt în sesiune, până când obține autorizația corespunzătoare a camerei colegislative din care face parte.

Articolul 751

În cazul în care senatorul sau deputatul este prins în flagrant delict, acesta poate fi reținut și trimis în judecată fără a fi necesară autorizația la care se referă articolul anterior; totuși, în 24 de ore de la reținere sau punere sub acuzare, acest fapt trebuie adus la cunoștința camerei colegislative aferente.

De asemenea, se aduce la cunoștința camerei colegislative respective faptul că există o procedură penală deschisă împotriva acestuia și că, în timp ce era trimis în judecată, acesta a fost ales senator sau deputat în Cortes [Parlament].

Articolul 752

Dacă un senator sau un deputat în Cortes [Parlament] este trimis în judecată în timpul unei vacanțe parlamentare, această împrejurare trebuie adusă imediat la cunoștința camerei colegislative respective de către judecătorul sau instanța sesizată cu cauza.

La fel se procedează și în cazul trimiterii în judecată a unui senator sau deputat ales în [Senat sau Camera Deputaților] înaintea reuniunii camerelor acestuia.

Articolul 753

În orice caz, grefierul suspendă procedura penală din ziua notificării [Senatului și a Camerei Deputaților], indiferent dacă acesta este sau nu este în sesiune, procedura rămânând în stadiul în care se afla la momentul respectiv până când camera colegislativă adoptă o hotărâre în acest sens, după cum consideră necesar.

Articolul 754

În cazul în care [Senatul sau Camera Deputaților] refuză să acorde autorizația solicitată, procedura încetează prin nepronunțare asupra fondului în ceea ce privește senatorul sau deputatul, însă continuă în privința celorlalți inculpați.”

- 31 Reglamento del Congreso de los Diputados (Regulamentul Camerei Deputaților) din 10 februarie 1982 (BOE nr. 55 din 5 martie 1982, p. 5765) prevede la articolul 11:

„Pe durata mandatelor lor, deputații și senatorii beneficiază de asemenea de imunitate și pot fi arestați numai în cazul unei infracțiuni flagrante. Aceștia nu pot fi inculpați sau trimiși în judecată fără autorizarea prealabilă a Camerei.”

- 32 Articolul 12 din Regulamentul Camerei Deputaților prevede:

„Președintele Camerei, după ce a luat cunoștință de arestarea unui deputat sau de orice altă măsură judiciară sau administrativă care ar putea împiedica exercitarea mandatului său, ia imediat toate măsurile necesare pentru a proteja drepturile și prerogativele Camerei și ale membrilor săi.”

- 33 Reglamento del Senado (Regulamentul Senatului) din 3 mai 1994 (BOE nr. 114 din 13 mai 1994, p. 14687) prevede la articolul 22 alineatul 1:

„Pe durata mandatelor lor, senatorii beneficiază de imunitate și nu pot fi reținuți sau arestați decât în cazul unei infracțiuni flagrante. Reținerea sau arestarea se comunică imediat la Președinția Senatului.

Senatorii nu pot fi inculpați sau trimiși în judecată fără autorizarea prealabilă a Senatului, solicitată prin intermediul cererii de ridicare a imunității relevante. O astfel de autorizație este de asemenea necesară în cazul în care o persoană devine senator în timp ce este trimisă în judecată sau inculpată în cadrul unei proceduri penale.”

Cu privire la admisibilitatea acțiunii

- 34 Parlamentul a ridicat o excepție de inadmisibilitate în temeiul articolului 130 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului. Acesta invocă o cauză de inadmisibilitate întemeiată pe lipsa unui act atacabil în sensul articolului 263 TFUE, care se întemeiază, cu titlu principal, pe

caracterul informativ sau intermediar al actului atacat și, în subsidiar, pe faptul că o decizie de a apăra imunitatea reclamantilor prevăzută la articolul 9 din Protocolul nr. 7, în temeiul articolelor 7 și 9 din Regulamentul de procedură, nu ar constitui un act care lezează.

- 35 Reclamații contestă argumentația Parlamentului.
- 36 Potrivit unei jurisprudențe constante, sunt considerate acte atacabile în sensul articolului 263 TFUE toate actele adoptate de instituții, indiferent de natura sau de forma lor, care urmăresc să producă efecte juridice obligatorii de natură să afecteze interesele reclamantului, modificând în mod distinct situația juridică a acestuia din urmă (Hotărârea din 11 noiembrie 1981, IBM/Comisia, 60/81, EU:C:1981:264, punctul 9, și Hotărârea din 26 ianuarie 2010, Internationaler Hilfsfonds/Comisia, C-362/08 P, EU:C:2010:40, punctul 51).
- 37 În schimb, orice act al Uniunii care nu produce efecte juridice obligatorii nu intră în sfera controlului jurisdicțional prevăzut la articolul 263 TFUE (a se vedea Hotărârea din 15 iulie 2021, FBF, C-911/19, EU:C:2021:599, punctul 37 și jurisprudența citată).
- 38 Pentru a stabili dacă un act produce efecte juridice obligatorii, este necesar să se examineze substanța acestui act și să se evalueze aceste efecte în lumina unor criterii obiective, cum este conținutul actului menționat, ținându-se seama, dacă este cazul, de contextul adoptării acestuia din urmă, precum și de competențele instituției care este autoarea acestuia (a se vedea Hotărârea din 20 februarie 2018, Belgia/Comisia, C-16/16 P, EU:C:2018:79, punctul 32 și jurisprudența citată; Hotărârea din 9 iulie 2020, Republica Cehă/Comisia, C-575/18 P, EU:C:2020:530, punctul 47).

Cu privire la pretinsul caracter informativ sau intermediar al actului atacat

- 39 Parlamentul susține, cu titlu principal, că actul atacat ar fi pur informativ și că s-ar analiza ca un act intermediar. Conținutul acestuia nu ar evidenția nicio decizie de respingere a cererii de apărare a imunității reclamantilor sau de constatare a inadmisibilității acesteia și nici nu ar modifica situația juridică a acestora din urmă. Potrivit Parlamentului, actul atacat s-ar limita la a oferi destinatarului său informații cu privire la domeniul de aplicare al articolelor 7 și 9 din Regulamentul de procedură și cu privire la anumite cerințe procedurale, la o sinteză descriptivă a jurisprudenței relevante a Tribunalului, precum și la anumite elemente contextuale. Parlamentul susține, de asemenea, că ținând seama de iminența Hotărârii Curții în cauza Junqueras Vies (Hotărârea din 19 decembrie 2019, Junqueras Vies, C-502/19, EU:C:2019:1115), președintele Parlamentului nu intenționa să adopte o poziție finală. Concluzia actului atacat ar clarifica faptul că singurul său obiect era de a oferi doamnei A toate informațiile relevante din punct de vedere factual, juridic și procedural, în special, în raport cu îndoielile cu privire la conformitatea cererii de apărare cu articolul 9 alineatul 2 primul paragraf din Regulamentul de procedură, pentru a-i permite să o adapteze sau să îi pună capăt.
- 40 Potrivit unei jurisprudențe constante, un act cu caracter informativ nu poate nici să afecteze interesele destinatarului, nici să modifice situația juridică a acestuia în raport cu situația anterioară primirii acestui act (a se vedea Hotărârea din 11 decembrie 2012, Sina Bank/Consiliul, T-15/11, EU:T:2012:661, punctul 30 și jurisprudența citată). Aceeași regulă este valabilă și în cazul unui act intermediar care exprimă o opinie provizorie a instituției în cauză, cu excepția oricărui act intermediar care produce efecte juridice autonome în cazul în care nelegalitatea acestui act

nu poate fi remediată cu ocazia unei acțiuni îndreptate împotriva deciziei finale în elaborarea căreia constituie o etapă pregătitoare (a se vedea Hotărârea din 3 iunie 2021, Ungaria/Parlamentul, C-650/18, EU:C:2021:426, punctele 44 și 46 și jurisprudența citată).

- 41 În speță, prin actul atacat, președintele Parlamentului subliniază că, potrivit Regulamentului de procedură, o cerere de apărare a privilegiilor și imunităților întemeiată pe articolele 7 și 9 din Regulamentul de procedură nu poate viza decât apărarea privilegiilor și imunităților menționate ale unui membru al Parlamentului sau ale unui fost membru al Parlamentului. În continuare, acesta explică în esență, referindu-se atât la Ordonanța din 1 iulie 2019, Puigdemont i Casamajó și Comín i Oliveres/Parlamentul (T-388/19 R, nepublicată, EU:T:2019:467), cât și la scrisorile emise de predecesorul său și de el însuși, că, în lipsa unei comunicări oficiale a alegerii reclamanților de către autoritățile spaniole, nu se poate considera că aceștia din urmă au dobândit calitatea de membru al Parlamentului. În sfârșit, acesta amintește că articolul 9 alineatul 2 din Regulamentul de procedură autorizează un membru sau un fost membru al Parlamentului să fie reprezentat numai de un alt membru, iar nu de 38 de membri. În consecință, președintele Parlamentului o invită pe doamna A să tragă propriile concluzii din aceste explicații (a se vedea punctul 15 de mai sus).
- 42 O astfel de formulă concluzivă, care încredințează destinatarului actului responsabilitatea de a stabili domeniul de aplicare al acestuia, nu poate fi privită, contrar celor susținute de Parlament, în sensul că „clarifică în mod precis” faptul că actul atacat urmărea numai să ofere informații factuale, juridice și procedurale doamnei A.
- 43 Astfel, în conformitate cu articolul 9 alineatul 1 din Regulamentul de procedură, atunci când președintele Parlamentului este sesizat de un deputat sau de un fost deputat cu o cerere de apărare a privilegiilor și imunităților, acesta comunică această cerere în ședință plenară și o trimite comisiei competente. Or, este cert că actul atacat este singura soluție care a fost dată cererii de apărare a imunității reclamanților, care nu a fost comunicată în ședință plenară și nici nu a fost trimisă comisiei competente.
- 44 Pe de altă parte, formula concluzivă menționată mai sus este situată după enunțarea a zece puncte, care urmăresc în esență să explice că nu se poate considera că reclamanții au dobândit calitatea de deputat și, prin urmare, că beneficiază de imunitățile aferente acestei calități. Unul dintre puncte exprimă, de asemenea, îndoieli cu privire la conformitatea cererii de apărare cu dispozițiile articolului 9 alineatul 2 din Regulamentul de procedură.
- 45 În acest context, trimiterea de la antepenultimul punct al actului atacat la hotărârea care urmează a fi pronunțată de Curte în cauza Junqueras Vies (Hotărârea din 19 decembrie 2019, Junqueras Vies, C-502/19, EU:C:2019:1115) nu poate fi suficientă pentru a conferi actului atacat natura de act intermediar invocată de Parlament, în special în condițiile în care o astfel de trimitere poate fi interpretată ca un răspuns la invocarea de către autorii cererii a concluziilor avocatului general Szpunar prezentate în această cauză.
- 46 Prin urmare, trebuie să se considere că prin actul atacat, privit în ansamblul său, președintele Parlamentului a refuzat în esență în mod implicit să comunice în ședință plenară cererea de apărare a imunității reclamanților și să o trimită comisiei competente pentru examinare.
- 47 Rezultă că este necesar să se respingă cauza de inadmisibilitate invocată de Parlament în măsura în care aceasta este întemeiată pe caracterul informativ sau intermediar al actului atacat.

Cu privire la lipsa efectelor juridice ale unei eventuale decizii a Parlamentului de a apăra imunitatea reclamanților

- 48 Parlamentul susține că actul atacat nu produce efecte juridice din moment ce o decizie de a apăra imunitatea reclamanților prevăzută la articolul 9 din Protocolul nr. 7 nu ar produce ea însăși efecte obligatorii față de autoritățile naționale. Deși, potrivit Parlamentului, nu se poate exclude de la bun început ca o decizie de apărare a imunității unui deputat prevăzută la articolul 9 din Protocolul nr. 7 să producă efecte juridice, existența acestora ar depinde de competențele acordate adunărilor parlamentare de dreptul național la care face trimitere articolul 9 primul paragraf litera (a) din Protocolul nr. 7. Or, nicio dispoziție de drept spaniol nu ar conferi adunărilor parlamentare spaniole posibilitatea de a solicita suspendarea urmăririi penale împotriva unuia dintre membrii lor.
- 49 Parlamentul adaugă că actele naționale care, potrivit reclamanților, decurg din actul atacat, au fost adoptate în mod autonom de către autoritățile spaniole numai în temeiul dreptului național. Acesta susține, de asemenea, că nu este posibil să se deducă din articolul 9 din Protocolul nr. 7 că o decizie de apărare a imunității unui deputat ar produce efecte juridice. Parlamentul amintește, în sfârșit, că Regulamentul său de procedură nu poate crea obligații juridice față de statele membre.
- 50 În primul rând, reclamanții susțin că o decizie a Parlamentului de a apăra imunitatea unui deputat prevăzută la articolul 9 din Protocolul nr. 7 produce efecte juridice.
- 51 În această privință, aceștia susțin că nu există nicio analogie între competențele Parlamentului referitoare la imunitatea prevăzută la articolul 8 din Protocolul nr. 7 și cele pe care acesta le deține în privința imunității prevăzute la articolul 9 din acest protocol. Astfel, în ceea ce o privește pe aceasta din urmă, competența Parlamentului de a adopta o decizie de apărare care produce efecte juridice ar fi întemeiată pe competența sa de a ridica imunitatea, în conformitate cu articolul 9 al treilea paragraf din acest protocol, din care ar rezulta că acesta dispune de o competență exclusivă pentru a decide dacă această imunitate protejează sau nu protejează pe unul dintre membrii săi într-o anumită cauză.
- 52 Reclamanții susțin, de asemenea, că, presupunând chiar că competența Parlamentului de a apăra imunitatea unui deputat trebuie căutată în dreptul național, dreptul spaniol ar conferi adunărilor parlamentare competența de a adopta măsuri obligatorii cu privire la autoritățile judiciare naționale.
- 53 În al doilea rând, reclamanții susțin că, în cazul în care președintele Parlamentului ar fi inițiat o procedură de apărare a imunității lor, autoritățile judiciare naționale ar fi fost obligate, în temeiul principiului cooperării loiale, să suspende procedura inițiată în privința lor cel puțin până la finalizarea procedurii în fața Parlamentului, ceea ce ar fi împiedicat emiterea mandatelor de arestare din 14 octombrie și din 4 noiembrie 2019. În plus, actul atacat ar fi avut ca efect privarea acestora de anumite drepturi garantate de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, printre care dreptul de a-și exercita mandatul.

– Observații introductive

- 54 Potrivit jurisprudenței, răspunsul unei instituții a Uniunii la o cerere care i-a fost adresată nu constituie în mod necesar o decizie, în sensul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE, deschizând astfel destinatarului acestui răspuns calea acțiunii în anulare (Ordonanța din 27 ianuarie 1993, Miethke/Parlamentul, C-25/92, EU:C:1993:32, punctul 10, Hotărârea din

15 septembrie 2022, PNB Banka/BCE, C-326/21 P, nepublicată, EU:C:2022:693, punctul 92, și Ordonanța din 5 septembrie 2012, Farage/Parlamentul și Buzek, T-564/11, nepublicată, EU:T:2012:403, punctul 27).

- 55 Pe de altă parte, în cazul în care o decizie a unei instituții a Uniunii are un caracter negativ, această decizie trebuie să fie apreciată în funcție de natura cererii la care aceasta constituie un răspuns (Hotărârea din 8 martie 1972, Nordgetreide/Comisia, 42/71, EU:C:1972:16, punctul 5, Hotărârea din 24 noiembrie 1992, Buckl și alții/Comisia, C-15/91 și C-108/91, EU:C:1992:454, punctul 22, și Hotărârea din 9 octombrie 2018, Multiconnect/Comisia, T-884/16, nepublicată, EU:T:2018:665, punctul 45). În special, un refuz este un act susceptibil să facă obiectul unei acțiuni în anulare în sensul articolului 263 TFUE în cazul în care actul pe care instituția Uniunii refuză să îl adopte ar fi putut să fie atacat în temeiul acestei dispoziții (a se vedea Hotărârea din 22 octombrie 1996, Salt Union/Comisia, T-330/94, EU:T:1996:154, punctul 32 și jurisprudența citată). Rezultă că respingerea de către o instituție a unei cereri care i-a fost adresată nu constituie un act susceptibil să facă obiectul unei acțiuni în anulare în cazul în care această cerere nu urmărește adoptarea de către această instituție a unei măsuri care produce efecte juridice obligatorii (Ordonanța din 5 septembrie 2012, Farage/Parlamentul și Buzek, T-564/11, nepublicată, EU:T:2012:403, punctul 27, și Ordonanța din 1 februarie 2018, Collins/Parlamentul, T-919/16, nepublicată, EU:T:2018:58, punctul 19).
- 56 Prin urmare, în speță, pentru a stabili dacă refuzul opus de președintele Parlamentului în urma cererii de apărare a imunității reclamanților este un act atacabil în sensul articolului 263 TFUE, trebuie să se examineze dacă decizia de apărare solicitată era susceptibilă să producă efecte juridice, amintindu-se că cererea respectivă urmărea apărarea imunității parlamentare a reclamanților prevăzută la articolul 9 primul și al doilea paragraf din Protocolul nr. 7.
- 57 De la bun început, trebuie amintit că, în conformitate cu articolul 5 alineatul (1) TUE și cu articolul 13 alineatul (2) TUE, Parlamentul acționează în limitele competențelor care îi sunt conferite prin tratate. Or, deși ridicarea imunității unui deputat european este prevăzută în mod expres la articolul 9 al treilea paragraf din Protocolul nr. 7, apărarea imunității acestuia nu este prevăzută decât la articolele 7 și 9 din Regulamentul de procedură.
- 58 În continuare, s-a statuat deja că decizia Parlamentului de apărare a imunității prevăzută la articolul 8 din Protocolul nr. 7 constituie un aviz care nu produce efecte obligatorii în privința autorităților jurisdicționale naționale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 octombrie 2008, Marra, C-200/07 și C-201/07, EU:C:2008:579, punctul 39, și Hotărârea din 6 septembrie 2011, Patriciello, C-163/10, EU:C:2011:543, punctul 39). Pentru a ajunge la această concluzie, Curtea s-a întemeiat pe următoarele elemente: în primul rând, Protocolul nr. 7 nu prevede competența Parlamentului pentru a verifica în cazul unor urmăriri penale inițiate împotriva unui deputat cu privire la opiniile și la voturile exprimate de acesta, dacă condițiile pentru punerea în aplicare a articolului 8 din Protocolul nr. 7 sunt îndeplinite. În al doilea rând, o astfel de competență nu poate rezulta din dispozițiile Regulamentului de procedură care este un act de organizare internă ce nu poate să creeze în favoarea Parlamentului competențe care nu sunt expres recunoscute printr-un act normativ, în speță, prin Protocolul nr. 7. În al treilea rând, circumstanța potrivit căreia legislația unui stat membru prevede o procedură de apărare a imunității membrilor parlamentului național, care îi permite acestuia să intervină în situația în care instanța națională nu recunoaște această imunitate, nu implică recunoașterea aceluiași puteri Parlamentului în privința deputaților europeni care provin din acest stat, din moment ce articolul 8 din Protocolul nr. 7 nu prevede în mod expres o astfel de competență și nici nu face trimitere la normele de drept național (Hotărârea din 21 octombrie 2008, Marra, C-200/07 și C-201/07, EU:C:2008:579,

punctele 32, 38 și 40). În schimb, s-a statuat că o decizie a Parlamentului de a nu apăra imunitatea prevăzută la articolul 8 din Protocolul nr. 7 nu constituia nici un act care produce efecte juridice obligatorii (a se vedea în acest sens Ordonanța din 5 septembrie 2012, Farage/Parlamentul și Buzek, T-564/11, nepublicată, EU:T:2012:403, punctul 28, și Ordonanța din 1 februarie 2018, Collins/Parlamentul, T-919/16, nepublicată, EU:T:2018:58, punctul 21).

- 59 Reclamanții susțin că această jurisprudență nu poate fi transpusă deciziilor de apărare a imunității prevăzute la articolul 9 din Protocolul nr. 7. Potrivit acestora, competența Parlamentului de a adopta decizii de apărare a acestei imunități care produce efecte obligatorii față de autoritățile jurisdicționale naționale și-ar găsi temeiul în competența sa exclusivă de a ridica această imunitate în temeiul articolului 9 al treilea paragraf din Protocolul nr. 7 sau, dacă este cazul, în dreptul național la care face trimitere articolul 9 primul paragraf litera (a) din protocolul respectiv.
- 60 Prin urmare, este necesar să se examineze în mod succesiv cele două temeiuri astfel invocate de reclamanți.

– *Competența Parlamentului în temeiul dreptului său de ridicare a imunității*

- 61 Reclamanții susțin că dreptul de ridicare a imunității prevăzut la articolul 9 al treilea paragraf din Protocolul nr. 7 include dreptul de a nu o ridica, și anume, potrivit acestora, dreptul de a o apăra. Aceștia susțin că decizia de a nu ridica imunitatea în urma unei cereri a autorităților naționale și decizia de a apăra imunitatea în urma cererii unui deputat ar trebui să aibă aceleași efecte obligatorii. Astfel, potrivit reclamanților, Parlamentul ar fi singurul competent să decidă în mod obligatoriu dacă imunitatea prevăzută la articolul 9 din Protocolul nr. 7 protejează sau nu protejează un membru într-o anumită cauză. Într-adevăr, Protocolul nr. 7 coroborat cu articolul 343 TFUE, cu articolul 4 alineatul (3) TUE și cu articolul 18 din Protocolul nr. 7 ar permite Parlamentului să refuze ridicarea imunității unui deputat, așadar, potrivit reclamanților, să o apere, la cererea acestuia din urmă, iar nu a unui stat membru. Ar fi vorba despre singura interpretare care permite garantarea efectului util al imunităților și asigurarea respectării principiului efectivității.
- 62 În această privință, în primul rând, trebuie amintit că articolul 9 al treilea paragraf din Protocolul nr. 7 conferă Parlamentului dreptul exclusiv de a ridica imunitatea prevăzută la articolul 9 din protocolul respectiv, și anume dreptul de a priva un deputat de protecția de care acesta beneficiază în temeiul acestei dispoziții. O astfel de decizie constituie un act atacabil în sensul articolului 263 TFUE (Hotărârea din 15 octombrie 2008, Mote/Parlamentul, T-345/05, EU:T:2008:440, punctul 31). Exercițarea acestui drept implică faptul că Parlamentul a fost sesizat de o autoritate competentă cu o cerere de ridicare a imunității. Astfel, aceasta a constatat deja că deputatul beneficia de imunitatea prevăzută la articolul 9 din Protocolul nr. 7 în cadrul unei anumite proceduri și a solicitat Parlamentului ridicarea acesteia în vederea continuării acestei proceduri. În acest caz, Parlamentul trebuie să decidă dacă ridică sau nu ridică această imunitate, fără ca Protocolul nr. 7 să precizeze criteriile pe care acesta trebuie să se întemeieze. În această privință, acesta beneficiază, așadar, de o foarte largă putere de apreciere ținând seama de caracterul politic pe care îl are o astfel de decizie (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 ianuarie 2013, Gollnisch/Parlamentul, T-346/11 și T-347/11, EU:T:2013:23, punctul 59, și Hotărârea din 12 februarie 2020, Bilde/Parlamentul, T-248/19, nepublicată, EU:T:2020:46, punctul 19).

- 63 Dimpotrivă, Parlamentul nu poate fi solicitat să apere imunitatea unui deputat prevăzută la articolul 9 din Protocolul nr. 7, în temeiul articolelor 7 și 9 din Regulamentul de procedură, decât în lipsa unei cereri de ridicare a imunității. Astfel, potrivit jurisprudenței, apărarea acestei imunități nu poate fi concepută decât în ipoteza în care, în lipsa unei cereri de ridicare a imunității, aceasta este compromisă de acțiunea autorităților competente (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 ianuarie 2013, Gollnisch/Parlamentul, T-346/11 și T-347/11, EU:T:2013:23, punctul 52). Pentru a se pronunța cu privire la o astfel de cerere de apărare, Parlamentul trebuie să examineze, în conformitate cu articolul 7 alineatul 1 din Regulamentul de procedură, dacă imunitatea prevăzută la articolul 9 din Protocolul nr. 7 a fost încălcată sau riscă să fie încălcată.
- 64 Rezultă că examinarea unei cereri de ridicare a imunității și examinarea unei cereri de apărare a imunității prevăzute la articolul 9 din Protocolul nr. 7 țin de două exerciții distincte.
- 65 În al doilea rând, contrar celor pretinse de reclamânți, dreptul exclusiv de a ridica imunitatea prevăzută la articolul 9 din Protocolul nr. 7, conferit de al treilea paragraf al acestui articol, nu poate fi interpretat în sensul că atribuie Parlamentului competența exclusivă de a decide, cu efect obligatoriu, dacă un deputat beneficiază sau nu beneficiază de imunitatea prevăzută la articolul 9 din Protocolul nr. 7 pentru faptele care îi sunt reproșate.
- 66 Astfel, această competență revine în primul rând autorităților, în special autorităților judiciare naționale, care desfășoară procedurile judiciare și sunt obligate, în acest context, să aplice dispozițiile prevăzute de Protocolul nr. 7. Așadar, dacă aceste autorități constată că faptele reproșate deputatului sunt acoperite de imunitatea prevăzută la articolul 9 din Protocolul nr. 7 coroborat, dacă este cazul, cu dreptul național, acestea sunt obligate, dacă doresc să continue procedurile respective, să solicite Parlamentului ridicarea acesteia. Pe de o parte, trebuie amintit că această competență este exercitată fără a aduce atingere posibilității sau chiar obligației instanțelor naționale chemate să aplice aceste dispoziții de a adresa Curții, în conformitate cu articolul 267 TFUE, o întrebare referitoare la interpretarea protocolului respectiv. Pe de altă parte, această competență a autorităților naționale nu o exclude pe cea pe care Parlamentul este determinat să o exercite atunci când, sesizat cu o cerere de ridicare a imunității, examinează dacă deputatul beneficiază în mod efectiv de imunitatea prevăzută la articolul 9 din Protocolul nr. 7 înainte de a decide dacă este sau nu este necesar să o ridice (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 ianuarie 2013, Gollnisch/Parlamentul, T-346/11 și T-347/11, EU:T:2013:23, punctul 47). O asemenea examinare ține astfel de competența recunoscută Parlamentului prin articolul 9 al treilea paragraf din protocolul respectiv atunci când este realizată în cadrul unei cereri de ridicare a imunității.
- 67 Reclamânții susțin că o astfel de interpretare privind repartizarea competențelor între Parlament și statele membre în ceea ce privește articolul 9 din Protocolul nr. 7 ar compromite efectul util al imunităților recunoscute membrilor Parlamentului și, prin urmare, obiectivul de protecție a funcționării și a independenței Parlamentului pe care acestea îl urmăresc.
- 68 Totuși, în primul rând, interpretarea largă a unei dispoziții de drept al Uniunii pentru a menține efectul util al acesteia nu poate conduce la încălcarea repartizării competențelor între Uniune și statele sale membre realizată de tratate. Or, aceasta ar fi situația dacă s-ar deduce din articolul 9 al treilea paragraf din Protocolul nr. 7 că Parlamentul dispune de competența exclusivă pentru a stabili dacă procedura judiciară desfășurată în privința unui deputat pune sau nu pune în discuție imunitatea acestuia. În al doilea rând, protecția pe care articolul 9 din Protocolul nr. 7 o conferă deputaților, precum și obligația autorităților statelor membre de a o respecta rezultă în mod

direct din Protocolul nr. 7, iar nu dintr-o dispoziție din Regulamentul de procedură al Parlamentului sau dintr-o decizie a Parlamentului adoptată în temeiul acestui regulament. Prin urmare, această protecție se impune autorităților care desfășoară proceduri judiciare. Aceste autorități naționale sunt astfel obligate să suspende aceste proceduri atunci când constată că imunitatea prevăzută la articolul 9 din Protocolul nr. 7 este în discuție și să sesizeze Parlamentul cu o cerere de ridicare a acestei imunități. Nerespectarea de către autoritățile naționale a articolului 9 din Protocolul nr. 7 poate determina inițierea unei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor de către Comisia Europeană, căreia îi revine, în temeiul articolului 258 TFUE, sarcina de a asigura respectarea de către statele membre a dispozițiilor tratatelor.

- 69 Rezultă că decizia de a nu admite o cerere de ridicare a imunității formulată de autoritățile naționale și decizia de a apăra imunitatea la cererea unui deputat nu sunt adoptate în același cadru juridic. Contrar celor pretinse de reclamantii, efectele lor juridice nu trebuie, așadar, să fie în mod necesar aceleași.
- 70 Prin urmare, reclamantii nu pot susține în mod întemeiat că Parlamentul poate, în temeiul articolului 9 al treilea paragraf din Protocolul nr. 7, să adopte decizii de apărare a imunității prevăzute la articolul 9 din protocolul respectiv care produc efecte juridice obligatorii față de autoritățile judiciare naționale.

– *Competența Parlamentului în temeiul dreptului național*

- 71 Parlamentul susține că, pentru a stabili efectele juridice ale unei decizii de apărare a imunității prevăzute la articolul 9 din Protocolul nr. 7, este necesar să se țină cont de trimiterea la dreptul național care figurează la acest articol. Astfel, în cazul în care legislația unui stat membru conferă parlamentului național o competență pentru a solicita suspendarea urmării penale care îl vizează pe unul dintre membrii săi, Parlamentul ar dispune de aceeași competență în privința deputatului european ales în numele acestui stat. Parlamentul consideră că, într-un asemenea caz, o decizie de a apăra imunitatea unui deputat ar produce efecte juridice obligatorii, iar o decizie de a nu apăra imunitatea ar putea face obiectul unei acțiuni în anulare.
- 72 Reclamantii susțin că legătura dintre efectele juridice și dreptul național la care face trimitere articolul 9 primul paragraf litera (a) din Protocolul nr. 7 nu este rezonabilă din moment ce acesta introduce o diferență de tratament între imunități, lăsând fără protecție, în lipsa unei cereri de ridicare, imunitățile prevăzute la articolul 9 primul paragraf litera (b) și al doilea paragraf din Protocolul nr. 7, deși acestea sunt reglementate exclusiv de dreptul Uniunii. Pe de altă parte, această legătură cu dreptul național ar aduce atingere principiului egalității dintre deputați și liberei circulații a persoanelor din moment ce, în cazul încălcării imunităților de către același stat membru, Parlamentul ar putea apăra deputatul ales în numele acestui stat, iar nu deputatul ales în numele altor state.
- 73 Cu titlu subsidiar, reclamantii susțin că, presupunând chiar că competența Parlamentului de a apăra imunitatea unui deputat trebuie căutată în dreptul național, dispozițiile articolului 12 din Regulamentul Camerei Deputaților și dispozițiile coroborate ale articolului 751 alineatul 2 și ale articolului 753 din Codul de procedură penală ar permite Parlamentului să adopte măsuri obligatorii pentru autoritățile judiciare naționale. Reclamantii adaugă că aceste dispoziții naționale trebuie interpretate astfel încât să se asigure că Parlamentul este pe deplin în măsură să își îndeplinească misiunea.

- 74 În această privință, în primul rând, trebuie amintit că, potrivit articolului 9 primul paragraf litera (a) din Protocolul nr. 7, pe teritoriul lor național, membrii Parlamentului beneficiază de imunitățile recunoscute de dreptul național membrilor parlamentului propriei țări (a se vedea punctul 24 de mai sus). Această dispoziție implică faptul că întinderea și domeniul de aplicare al imunității de care beneficiază deputații europeni pe teritoriul lor național, cu alte cuvinte, conținutul material al acestei imunități, sunt determinate de diferitele legislații naționale la care aceasta face trimitere (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 martie 2010, Gollnisch/Parlamentul, T-42/06, EU:T:2010:102, punctul 106).
- 75 Este cert că legislațiile naționale variază în ceea ce privește conținutul material al imunității parlamentare. Astfel, aceasta poate consta în imposibilitatea autorităților judiciare sau polițienești de a adopta anumite măsuri în privința membrilor parlamentului național, fără să fi obținut în prealabil o autorizație, în mod general de la adunarea din care fac parte. Aceasta poate consta, de asemenea, în posibilitatea acordată parlamentului național de a solicita, din oficiu sau la cererea membrului în cauză, suspendarea anumitor măsuri deja adoptate în privința acestuia din urmă, precum măsurile privative de libertate sau actele de urmărire penală, în special atunci când aceste autorități nu recunosc imunitatea membrului respectiv. Această competență conferită parlamentului național face parte în mod necesar din conținutul material al imunității membrilor acestui parlament.
- 76 Rezultă că trimiterea la dreptul național efectuată la articolul 9 primul paragraf litera (a) din Protocolul nr. 7 implică faptul că, în cazul în care legislația unui stat membru prevede o procedură de apărare a imunității membrilor parlamentului național, care îi permite acestuia să intervină pe lângă autoritățile judiciare sau polițienești, printre altele, prin solicitarea suspendării urmăririi penale la care este supus unul dintre membrii săi, aceleași competențe sunt recunoscute în Parlament în privința deputaților europeni aleși în numele acestui stat (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 martie 2010, Gollnisch/Parlamentul, T-42/06, EU:T:2010:102, punctele 105 și 115).
- 77 În măsura în care reclamantii susțin că o astfel de interpretare ar determina o diferență de tratament între membrii Parlamentului în funcție de statul în care aceștia au fost aleși, este necesar să se arate că o astfel de diferență decurge din trimiterea la dreptul național efectuată la articolul 9 primul paragraf litera (a) din Protocolul nr. 7.
- 78 În al doilea rând, în speță, trebuie să se constate că articolul 71 din Constituția spaniolă (a se vedea punctul 29 de mai sus) nu conferă parlamentului național nicio competență de a interveni atunci când autoritățile naționale nu recunosc imunitatea unui membru al parlamentului național, dacă este cazul, prin faptul că solicită suspendarea urmăririi penale inițiate împotriva acestui membru sau suspendarea detenției acestuia.
- 79 Totuși, reclamantii susțin că dispozițiile coroborate ale articolului 751 alineatul 2 și ale articolului 753 din Codul de procedură penală, pe de o parte, și ale articolului 12 din Regulamentul Camerei Deputaților, pe de altă parte, conferă parlamentului național competența de a adopta acte obligatorii în privința autorităților judiciare pentru a asigura apărarea imunității membrilor săi atunci când aceasta este compromisă.
- 80 În această privință, din modul lor de redactare rezultă că articolul 751 alineatul 2 și articolul 753 din Codul de procedură penală nu conferă o competență proprie parlamentului spaniol, în special aceea de a solicita suspendarea unei proceduri penale. Astfel, suspendarea procedurii prevăzute la articolul 753 din codul de procedură penală respectiv este un efect automat atașat

informației cu privire la situația deputatului în cauză, dată de autoritățile competente parlamentului național. Acest efect este temporar, întrucât suspendarea curge până când parlamentul național se pronunță.

- 81 În plus, este necesar să se constate că interpretarea de către reclamantii a dispozițiilor menționate la punctul 79 de mai sus a fost respinsă de Tribunal Supremo (Curtea Supremă) și de Tribunal Constitucional (Curtea Constituțională). În special, prin Hotărârea 70/2021 din 18 martie 2021, a cărei soluție a fost reluată în hotărârile ulterioare, Tribunal Constitucional (Curtea Constituțională) a statuat în esență că parlamentul național nu dispunea decât de competența de a autoriza sau de a nu autoriza urmărirea penală desfășurată împotriva unuia dintre membrii săi, cu excepția oricărei alte puteri, precum cea de a suspenda detenția sau urmărirea penală, contrar celor prevăzute de constituția altor state. Tribunal Constitucional (Curtea Constituțională) a reamintit de asemenea că dispozițiile Codului de procedură penală și ale regulamentelor de procedură ale Senatului și ale Camerei Deputaților trebuiau interpretate în conformitate cu dispozițiile articolului 71 din Constituția spaniolă.
- 82 Așadar, trebuie să se constate că dispozițiile de drept național amintite la punctele 29-33 de mai sus, astfel cum sunt interpretate de instanțele naționale, nu conferă parlamentului spaniol competența de a apăra imunitatea unuia dintre membrii săi atunci când instanța națională nu recunoaște această imunitate, printre altele, prin faptul că solicită suspendarea unei proceduri judiciare inițiate în privința sa. Prin urmare, Parlamentul nu dispune, în temeiul dreptului național la care face trimitere articolul 9 primul paragraf litera (a) din Protocolul nr. 7, de o astfel de competență în privința deputaților aleși în numele Regatului Spaniei.
- 83 Din ansamblul celor ce precedă rezultă că Parlamentul nu dispune de o competență care să își aibă originea într-un act normativ pentru a adopta o decizie de apărare a imunității reclamantilor care ar produce efecte juridice obligatorii față de autoritățile judiciare spaniole. Prin urmare, Parlamentul nu putea adopta, ca răspuns la cererea de apărare a imunității reclamantilor, o decizie care produce efecte juridice obligatorii.
- 84 Această concluzie nu este repusă în discuție de celelalte argumente ale reclamantilor.
- 85 Pe de o parte, în măsura în care reclamantii invocă efecte care ar decurge din aplicarea principiului cooperării loiale, din acest principiu, consacrat la articolul 4 alineatul (3) TUE, rezultă că statele membre sunt obligate să ia toate măsurile adecvate pentru a garanta aplicabilitatea și eficacitatea dreptului Uniunii. Potrivit articolului 18 din Protocolul nr. 7, care precizează în această privință principiul consacrat la articolul 4 alineatul (3) TUE, instituțiile Uniunii și autoritățile statelor membre sunt obligate să coopereze în vederea evitării oricărui conflict privind interpretarea și aplicarea dispozițiilor acestui protocol [a se vedea Hotărârea din 17 decembrie 2020, Comisia/Slovenia (Arhivele BCE), C-316/19, EU:C:2020:1030, punctul 119 și jurisprudența citată]. Astfel, în situația în care a fost introdusă o acțiune împotriva unui deputat european la o instanță națională, iar aceasta este informată că s-a declanșat o procedură de apărare a privilegiilor și a imunităților acestui deputat, instanța menționată trebuie să suspende procedura jurisdicțională (Hotărârea din 21 octombrie 2008, Marra, C-200/07 și C-201/07, EU:C:2008:579, punctul 43).
- 86 Potrivit reclamantilor, actul atacat a produs în mod necesar efecte juridice, întrucât, în cazul în care președintele Parlamentului ar fi inițiat procedura de apărare a imunității lor, comunicând-o în ședință plenară și trimițând-o comisiei competente, autoritățile judiciare spaniole ar fi trebuit să suspende procedura penală desfășurată în privința lor.

- 87 În această privință, trebuie amintită jurisprudența potrivit căreia efectele unui act prin care se respinge o cerere care are ca obiect adoptarea unei decizii trebuie să fie apreciate în lumina efectelor deciziei astfel solicitate (a se vedea punctul 55 de mai sus). Rezultă că efectele actului atacat trebuie examinate în raport cu cele ale deciziei de apărare care a fost solicitată. Or, efectele unei astfel de decizii ar fi fost inexistente în speță (a se vedea punctul 83 de mai sus). Trebuie arătat, de asemenea, că efectul suspensiv asupra procedurii jurisdicționale naționale, de care se prevalează reclamanții, nu rezultă din inițierea unei proceduri de apărare a imunității unui membru al Parlamentului, ci din consecințele pe care instanța națională trebuie să le deducă din informația adusă la cunoștința sa cu privire la lansarea unei astfel de proceduri, cu respectarea principiului cooperării loiale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 octombrie 2008, Marra, C-200/07 și C-201/07, EU:C:2008:579, punctul 43) al cărei control revine instanței Uniunii.
- 88 Pe de altă parte, reclamanții susțin că, prin actul atacat, președintele Parlamentului ar fi permis autorităților judiciare spaniole să continue să încalce imunitatea lor și unele dintre drepturile lor fundamentale, în special prin emiterea mandatelor de arestare menționate la punctul 14 de mai sus. Or, trebuie să se constate că încălcările pretinse decurg din actele adoptate la nivel național și că Parlamentul nu dispunea de nicio competență de a se opune, printr-o decizie obligatorie din punct de vedere juridic, adoptării acestora.
- 89 Din cele de mai sus rezultă că actul atacat nu poate fi contestat prin intermediul acțiunii în anulare prevăzute la articolul 263 TFUE. Prin urmare, trebuie să se admită excepția de inadmisibilitate ridicată de Parlament și, așadar, să se respingă acțiunea ca inadmisibilă, fără a fi necesar să se examineze cererea de nepronunțare parțială asupra fondului formulată de către Parlament și nici cauza de inadmisibilitate invocată de către Regatul Spaniei întemeiată pe lipsa interesului reclamanților de a exercita acțiunea și, în sfârșit, nici cauza de inadmisibilitate invocată de către Parlament și de către Regatul Spaniei în privința probelor noi prezentate de reclamanți în ziua ședinței.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 90 Potrivit articolului 134 alineatul 1 din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.
- 91 Întrucât reclamanții au căzut în pretenții, se impune obligarea acestora la suportarea propriilor cheltuieli de judecată, precum și a celor efectuate de Parlament, conform concluziilor acestuia din urmă.
- 92 În temeiul articolului 138 alineatul 1 din Regulamentul de procedură, Regatul Spaniei suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a șasea extinsă)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

- 2) Îi obligă pe domnii Carles Puigdemont i Casamajó și Antoni Comín i Oliveres să suporte propriile cheltuieli de judecată, precum și pe cele efectuate de Parlamentul European.**
- 3) Regatul Spaniei suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Marcoulli

Frimodt Nielsen

Kanninen

Schwarcz

Norkus

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 5 iulie 2023.

Semnături